תורה נבֿיאים וכתובֿים
תּרגום ייִדיש פֿון יהואש

מִיכָה

א
1 דאָס וואָרט פֿון גאָט וואָס איז געווען צו מיכָהן פֿון מוֹרֶשֶׁת,
אין די טעג פֿון יוֹתָם, אָחָז, יחזקִיָה, די מלכים פֿון יהודה, וואָס
ער האָט געזען אויף שוֹמרוֹן און ירושָׁלַיִם.

2 הערט איר פֿעלקער אַלע,
פֿאַרנעם דו ערד און איר פֿולקייט;
און גאָט דער האַר וועט זײַן צום עדות קעגן אײַך,
גאָט פֿון זײַן הייליקן טעמפּל.
3 וואָרום זע, גאָט גייט אַרויס פֿון זײַן אָרט,
און וועט נידערן און טרעטן אויף די הייכן פֿון דער ערד.
4 און די בערג וועלן צעגיין אונטער אים,
און די טאָלן וועלן זיך שפּאַלטן,
ווי וואַקס פֿאַרן פֿײַער,
ווי וואַסער אויסגעגאָסן אין אַ נידערונג.
5 איבער דעם פֿאַרברעך פֿון יעקבֿ איז דאָס אַלץ,
און איבער די זינד פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל.
ווער איז דער פֿאַרברעך פֿון יעקבֿ
אויב ניט שוֹמרוֹן?
און ווער די במות פֿון יהודה
אויב ניט ירושָׁלַיִם?

6 דרום וועל איך מאַכן שוֹמרוֹן פֿאַר אַ פֿעלדהויפֿן,
פֿאַר פֿלאַנצונגען פֿון ווײַנגערטנער.

און איך וועל שלײַדערן צום טאָל אירע שטיינער,
און אירע גרונטפֿעסטן וועל איך אַנטפּלעקן.
7 און אַלע אירע געשניצטע געצן
וועלן צעהאַקט ווערן,
און אַלע אירע זונה-לוינען
וועלן פֿאַרברענט ווערן אין פֿײַער,
און אַלע אירע געצנבילדער
וועל איך מאַכן צו וויסט;
וואָרום פֿון זונה-לוין האָט זי זיי אויפֿגעקליבן,
און צו זונה-לוין זאָלן זיי ווידער ווערן.
8 דערויף וועל איך קלאָגן און יאָמערן,
איך וועל אומגיין באָרוועס און נאַקעט,
איך וועל מאַכן אַ קלאָג ווי די שאַקאַלן,
און אַ טרויער ווי שטרויספֿויגלען.
9 וואָרום שווער זײַנען אירע שלעק,
וואָרום עס איז געקומען ביז יהודה,
עס גרייכט ביזן טויער פֿון מײַן פֿאָלק,
ביז ירושָלַיִם.
10 ניט דערציילן זאָלט איר אין גַת,
וויינען זאָלט איר ניט וויינען;
אין בית-לעָפֿרָה אין שטויב טו זיך קײַקלען.
11 גיי דיר אַוועק, באַווינערין פֿון שָפִיר,
נאַקעט צו שאַנד;
ניט אַרויסגיין דערוועגט זיך
די באַווינערין פֿון צַאֲנָן
אַ קלאָג איז אין בית-אֵצֶל;
מע נעמט פֿון אײַך אָפּ זײַן באַשטאַנד.
12 יאָ, געאַנגסט נאָך גוטס האָט די באַווינערין פֿון מָרוֹת,
אָבער גענידערט האָט בייז פֿון גאָט צום טויער פֿון ירושָלַיִם.
13 שפּאַן דעם רײַטוואָגן צו די לויפֿפֿערד,
באַווינערין פֿון לָכִיש;
זי איז דער אָנהייב זינד געווען
פֿאַר דער טאָכטער צִיוֹן; וואָרום בײַ דיר זײַנען געפֿונען געוואָרן
די פֿאַרברעכן פֿון ישׂראל.
14 דרום וועסטו געזעגנ-מתּנות געבן צו מוֹרֶשֶת-גַת;
די הײַזער פֿון אַכזִיב וועלן ווערן צום אָפּנאַר

פֿאַר די מלכים פֿון ישׂראל.
15 איך וועל נאָך ברענגען אַ יורש אויף דיר,
באַוווינערין פֿון מָרֵשָׁה,
ביז קיין עֲדוּלָם וועט קומען דער כּבֿוד פֿון ישׂראל.
16 מאַך דיר אַ פּליך און שער דיך אָפּ,
איבער דײַנע געצערטלטע קינדער,
מאַך ברייט דײַן פּליך ווי דער גייערפֿויגל,
וואָרום זיי זײַנען אין גלות אַוועק פֿון דיר.

ב 1 ווײ צו די וואָס טראַכטן אומרעכט,
און אַרבעטן אויס בייז אויף זייערע געלעגערס!
אין ליכט פֿון פֿרימאָרגן פֿירן זיי עס אויס,
ווײַל עס איז אין דער מאַכט פֿון זייער האַנט.
2 און זיי גלוסטן פֿעלדער און גזלען,
און הײַזער און נעמען צו;
און באַרויבן אַ מאַן מיט זײַן הויז,
און אַ מענטשן מיט זײַן נחלה.
3 דרום האָט גאָט אַזוי געזאָגט:
זע, איך טראַכט אויף דער דאָזיקער משפּחה אַ בייז
וואָס איר וועט ניט קענען אָפּטאָן דערפֿון אײַערע העלדזער,
און איר וועט ניט גיין מיט אַן אויפֿגעהויבענעם קאָפּ,
וואָרום אַ בייזע צײַט וועט דאָס זײַן.
4 אין יענעם טאָג וועט מען אויפֿהייבן אויף אײַך אַ שפּרוך,
און מע וועט קלאָגן אַ קלאָג פֿון באַקלאָגעניש,
מע וועט זאָגן: פֿאַרוויסטן פֿאַרוויסט זײַנען מיר געוואָרן;
דעם טייל פֿון מײַן פֿאָלק טוט ער בײַטן.
ווי טוט ער מיך דערווײַטערן!
דעם אַוועקרויבער צעטיילט ער אונדזערע פֿעלדער.
5 פֿאַר וואָר, קיינער פֿון דיר וועט ניט וואַרפֿן
אַ שנור לויט גורל אין דער עדה פֿון גאָט.
6 "איר זאָלט ניט דַרשענען!" דַרשענען זיי;
מע דאַרף ניט דַרשענען צו די דאָזיקע,
וועט מען קיין חרפּות ניט קריגן.
7 טו איך זיך דען בײַטן, הויז פֿון יעקבֿ?

צי איז קורץ געוואָרן דאָס געמיט פֿון גאָט?
זײַנען דאָס זײַנע טוונגען?
טוען ניט מײַנע ווערטער גוטס מיט דעם וואָס גייט גלײַך?
8 אָבער מײַן פֿאָלק פֿון אַנוסטן
שטעלט זיך אויף פֿאַר אַ פֿײַנט;
פֿון דעם וואָס קומט אַנטקעגן
ציט איר קלייד און מאַנטל אַראָפּ,
פֿון רויִקע דורכגייער,
אָפּגעניייגטע פֿון מלחמה.
9 די ווײַבער פֿון מײַן פֿאָלק פֿאַרטרײַבט איר
פֿון זייער נחתדיקער היים;
פֿון זייערע עוֹפֿעלעך נעמט איר אַוועק
מײַן צירונג אויף אייביק.
10 שטייט אויף און גייט,
וואָרום ניטאָ דאָ קיין רוונג,
פֿון וועגן דער טומאה וואָס צעשטערט,
און אַ שטאַרקע צעשטערונג.

11 אַז אַ מאַן וואָס גייט אום מיט ווינט און ליגן, זאָל פֿעלשן:
"איך וועל דיר דַרשען פֿון ווײַן און פֿון טרונק",
וואָלט ער ווערן אַ דַרשן בײַ דעם דאָזיקן פֿאָלק.

12 זאַמלען אײַנזאַמלען וועל איך דיך, יעקבֿ, אין גאַנצן,
קלײַבן אויפֿקלײַבן וועל איך דעם איבערבלײַב פֿון ישׂראל.
איך וועל זיי צונויפֿטאָן אין איינעם ווי שאָף אין געהעפֿט,
ווי אַ סטאַדע אין איר פֿיטערפּלאַץ;
זיי וועלן רוישן מיט מענטשן.
13 דער דורכברעכער גייט אַרויף זיי פֿאַרויס,
זיי ברעכן דורך און גייען ווײַטער,
דורך דעם טויער און אַרויס דורך אים,
און זייער מלך גייט זיי פֿאַרויס,
און גאָט איז זייער אָנפֿירער.

ג 1 און איך האָב געזאָגט:
הערט אַקאָרשט צו, איר קעפּ פֿון יעקבֿ,
און פֿירער פֿון הויז פֿון ישׂראל;
ליגט ניט אויף אײַך צו וויסן גערעכטיקייט?
2 איר וואָס האָט פֿײַנט גוטס און האָט ליב שלעכטס,
וואָס גזלט זייער הויט פֿון זיי,
און זייער פֿלייש פֿון זייערע ביינער;
3 און וואָס האָט געגעסן דאָס פֿלייש פֿון מײַן פֿאָלק,
און זייער הויט פֿון זיי אָפּגעשונדן,
און זייערע ביינער צעבראָכן,
און צעהאַקט אַזוי ווי אין אַ טאָפּ,
און ווי פֿלייש אין אַ קעסל.
4 דרום וועלן זיי שרײַען צו גאָט,
און ער וועט זיי ניט ענטפֿערן; און ער וועט פֿאַרבאָרגן זײַן פּנים פֿון
זיי אין יענער צײַט,
אַזוי ווי זיי האָבן שלעכטס געטאָן אין זייערע מעשׂים.

5 אַזוי האָט גאָט געזאָגט אויף די נבֿיאים וואָס פֿאַרפֿירן מײַן פֿאָלק,
וואָס שרײַען: "שלום!" ווען זייערע ציין האָבן צו בײַסן,
און דער וואָס גיט זיי ניט אין מויל
ברייטן זיי אָן אויף אים אַ מלחמה.
6 דרום וועט אײַך זײַן נאַכט, אָן אַ זעונג,
און אײַך וועט זײַן פֿינצטער, אָן וואָרזאָגן,
און אונטערגיין וועט די זון אויף די נבֿיאים,
און שוואַרץ ווערן וועט דער טאָג אויף זיי.
7 און די זעער וועלן זײַן צו שאַנד,
און די וואָרזאָגער וועלן זיך שעמען,
און זיי וועלן אַלע פֿאַרדעקן זייערע אויבערשטע ליפּ,
ווײַל קיין ענטפֿער פֿון גאָט וועט ניט זײַן.
8 אָבער פֿאַר וואָר, איך בין פֿול מיט כּוח דורך דעם גײַסט פֿון גאָט,
און מיט גערעכטיקייט און גבֿורה,
צו זאָגן יעקבֿן זײַן פֿאַרברעך,
און ישׂראלן זײַן זינד.

9 הערט דאָס צו אַקאָרשט, איר קעפּ פֿון דעם הויז פֿון יעקבֿ,
און פֿירער פֿון הויז פֿון ישׂראל,

וואָס פֿאַראומווערדיקט גערעכטיקייט,
און פֿאַרדרייט אַלץ וואָס איז גלײַך;
10 מע בויט צִיוֹן מיט בלוט,
און ירושָלַיִם מיט אומרעכט.
11 אירע קעפּ משפּטן פֿאַר שוֹחד,
און אירע כֹּהנים לערנען פֿאַר געצאָלט,
און אירע נבֿיאים וואָרזאָגן פֿאַר געלט.
און זיי לענען זיך אויף גאָט, אַזוי צו זאָגן:
פֿאַר וואָר, גאָט איז צווישן אונדז,
אויף אונדז וועט ניט קומען קיין בייז.
12 דרום וועט איבער אײַך צִיוֹן ווי אַ פֿעלד צעאַקערט ווערן,
און ירושָלַיִם וועט ווערן הויפֿנס,
און דער באַרג פֿון גאָטס הויז – וואַלדיקע הייכן.

ד 1 און עס וועט זײַן אין סוֹף פֿון די טעג,
וועט שטיין פֿעסט דער באַרג פֿון גאָטס הויז,
אויבנאָן פֿון די בערג,
און ער וועט זײַן דערהויבן איבער די הייכן;
און אומות וועלן צו אים שטראָמען.
2 און פֿיל פֿעלקער וועלן גיין און וועלן זאָגן:
קומט און לאָמיר אַרויפֿגיין צום באַרג פֿון יהוה,
און צום הויז פֿון דעם גאָט פֿון יעקבֿ,
און ער וועט אונדז לערנען פֿון זײַנע וועגן,
און מיר וועלן גיין אין זײַנע שטעגן;
וואָרום פֿון צִיוֹן וועט אַרויסגיין אַ תּוֹרה,
און גאָטס וואָרט פֿון ירושָלַיִם.
3 און ער וועט משפּטן צווישן פֿיל אומות,
און אַנטשיידן איבער מאַכטיקע פֿעלקער
ביז אין דער ווײַט;
און זיי וועלן איבערשמידן זייערע שווערדן אויף אַקעראײַזנס,
און זייערע שפּיזן אויף צווײַגמעסערס;
אַ פֿאָלק קעגן אַ פֿאָלק וועט ניט הייבן אַ שווערד,
און מע וועט ניט מער לערנען מלחמה.
4 און זיי וועלן זיצן איטלעכער

אונטער זײַן װײַנשטאָק און אונטער זײַן פֿײַגנבױם,
און קײנער װעט ניט שרעקן;
װאָרום דאָס מױל פֿון גאָט פֿון צבָֿאוֹת האָט גערעדט.

5 װאָרום אַלע פֿעלקער מעגן גײן
איטלעכס אין נאָמען פֿון זײַן גאָט,
אָבער מיר װעלן גײן אין נאָמען פֿון יהוה
אונדזער גאָט אױף אײביק און שטענדיק.

6 אין יענעם טאָג, זאָגט גאָט,
װעל איך אײַנזאַמלען די װאָס הינקט,
און צונױפֿקלײַבן די װאָס איז פֿאַרשטױסן,
און די װעמען איך האָב שלעכטס געטאָן.
7 און איך װעל מאַכן די הינקעדיקע פֿאַר אַן איבערבלײַב,
און די דערװײַטערטע פֿאַר אַ מאַכטיקן פֿאָלק,
און גאָט װעט קיניגן איבער זײ אױפֿן באַרג צִיוֹן
פֿון אַצונד און ביז אײביק.

8 און דו מִגדַל-עֵדֶר, פֿעסטונגבאַרג פֿון טאָכטער צִיוֹן,
צו דיר װעט עס אָנקומען;
יאָ, קומען װעט די פֿריערדיקע ממשלה,
די מלוכה פֿון טאָכטער ירושָלַיִם.
9 אַצונד נאָך װאָס שרײַסטו מיט געשרײען?
איז קײן מלך ניטאָ אין דיר,
איז דײַן בעל-יוֹעץ אונטערגעגאַנגען,
װאָס װײעניש האָט דיך אָנגענומען װי אַ געװינערין?
10 דרײ זיך און האָב װײען, טאָכטער צִיוֹן,
אַזױ װי אַ געװינערין,
װאָרום אַצונד װעסטו אַרױסגײן פֿון דער שטאָט,
און װעסט װױנען אין פֿעלד,
און װעסט קומען קײן בבֿל;
דאָרטן װעסטו ניצול װערן,
דאָרטן װעט דיך אױסלײזן גאָט
פֿון דער האַנט פֿון דײַנע פֿײַנט.

11 און אַצונד האָבן זיך אײַנגעזאַמלט אויף דיר פֿיל פֿעלקער,
וואָס זאָגן: זאָל זי פֿאַרשוועכט ווערן,
און זאָל אונדזער אויג זיך אָנקוקן אויף צִיוֹן.
12 אָבער זײ ווייסן ניט די טראַכטונגען פֿון גאָט,
און זײ פֿאַרשטייען ניט זײַן באַראָט,
אַז ער האָט זײ אײַנגעזאַמלט ווי אַ גאַרב אין שײַער.
13 שטײ אויף און דרעש, טאָכטער צִיוֹן,
וואָרום דײַן האָרן וועל איך מאַכן אײַזן,
און דײַנע קלויען וועל איך מאַכן קופּער,
און וועסט צעשטויסן פֿיל פֿעלקער,
און מאַכן חרם צו גאָט זייער רויב,
און זייער פֿאַרמעג צום האַר פֿון דער גאַנצער ערד.
14 אַצונד וועסטו זיך דעם לײַב שנײַדן, טאָכטער פֿון מחנות,
אַ באַלעגערונג האָט מען געמאַכט אויף אונדז;
מיט אַ רוט אויפֿן באַק
שלאָגט מען דעם ריכטער פֿון ישׂראל.

ה 1 און דו, בית־לֶחֶם אין אֶפֿרָת,
וואָס קליין ביסטו צווישן די טויזנטן פֿון יהודה,
פֿון דיר וועט מיר אַרויסגיין
דער וואָס וועט זײַן אַ געוועלטיקער איבער ישׂראל,
און זײַן אָפּשטאַם איז פֿון פֿאַרצײַטן, פֿון אַמאָליקע טעג.
2 פֿאַר וואָר, ער וועט זײ איבערגעבן
ביז דער צײַט ווען די געווינערין האָט געווונען;
אָבער דער איבערבלײַב פֿון זײַנע ברידער
וועט זיך אומקערן מיט די קינדער פֿון ישׂראל.
3 און ער וועט אויפֿשטיין און פֿיטערן מיט מאַכט פֿון גאָט,
מיטן שטאָלצן נאָמען פֿון יהוה זײַן גאָט;
און זײ וועלן זיצן רואיק,
וואָרום ער וועט דענצמאָל זײַן גרויס ביז די עקן פֿון דער ערד.
4 און אַזאַ וועט זײַן דער שלום:
אַז אַשור וועט קומען אין אונדזער לאַנד,
און אַז ער וועט טרעטן אין אונדזערע פּאַלאַצן,
וועלן מיר אויפֿשטעלן אויף אים זיבן פּאַסטוכער,

און אַכט פֿירשטלעכע לײַט.
5 און זײ װעלן צעברעכן דאָס לאַנד אַשור מיטן שװערד,
און לאַנד נִמרוֹד מיט אירע אײגענע קלינגען.
און מע װעט אונדז מציל זײַן פֿון אַשור,
אַז ער װעט קומען אין אונדזער לאַנד,
און אַז ער װעט טרעטן אין אונדזער גבֿול.

6 און דער איבערבלײַב פֿון יעקבֿ װעט זײַן צװישן די פֿיל אומות,
װי טױ פֿון גאָט, װי שפּריירעגן אױף גראָז,
װאָס האָפֿט ניט אױף אַ מענטשן,
און װאַרט ניט אױף מענטשנקינדער.
7 און דער איבערבלײַב פֿון יעקבֿ װעט זײַן צװישן די פֿעלקער,
אין מיטן פֿון די פֿיל אומות,
װי אַ לײב צװישן די חיות פֿון װאַלד,
װי אַ יונגלײב צװישן סטאַדעס שאָף,
װאָס אַז ער גײט דורך צעטרעט ער און פֿאַרצוקט,
און ניטאָ װער זאָל מציל זײַן.
8 דײַן האַנט װעט זײַן דערהױבן איבער דײַנע דריקער,
און אַלע דײַנע פֿײַנט װעלן פֿאַרשניטן װערן.

9 און עס װעט זײַן אין יענעם טאָג, זאָגט גאָט,
װעל איך פֿאַרשנײַדן דײַנע פֿערד פֿון צװישן דיר,
און איך װעל אונטערברענגען דײַנע רײַטװעגן.
10 און איך װעל פֿאַרשנײַדן די שטעט פֿון דײַן לאַנד,
און צעשטערן אַלע דײַנע פֿעסטונגען.
11 און איך װעל פֿאַרשנײַדן די כּישופֿן, פֿון דײַן האַנט,
און בײַ דיר װעלן ניט זײַן קײן װאָרזאָגערס.
12 און איך װעל פֿאַרשנײַדן דײַנע געשניצטע געצן
און דײַנע זײַלשטײנער פֿון צװישן דיר,
און װעסט זיך מער ניט בוקן
צום װערק פֿון דײַנע הענט.
13 און איך װעל אױסרײַסן דײַנע געצנבײמער פֿון צװישן דיר;
און איך װעל פֿאַרטיליקן דײַנע פֿײַנט.
14 און איך װעל נקמה נעמען מיט כּעס און מיט גרימצאָרן
פֿון די פֿעלקער װאָס האָבן ניט צוגעהערט.

ו 1 הערט אַקאָרשט צו וואָס גאָט זאָגט:
שטיי אויף, טענה פֿאַר די בערג,
און זאָלן הערן די הייכן דײַן קול.
2 הערט צו, איר בערג, דעם קריג פֿון גאָט,
און איר מאַכטיקע, די גרונטפֿעסטן פֿון דער ערד;
וואָרום גאָט האָט אַ קריג מיט זײַן פֿאָלק,
און מיט ישׂראל וועט ער אַ וויכּוח האָבן.
3 מײַן פֿאָלק, וואָס האָב איך דיר געטאָן?
און מיט וואָס האָב איך דיך מיד געמאַכט?
זאָג עדות אַקעגן מיר.
4 וואָרום איך האָב דיך אויפֿגעבראַכט פֿון לאַנד מִצרַיִם,
און פֿון דעם הויז פֿון קנעכטשאַפֿט דיך אויסגעלייזט,
און דיר פֿאַרויס געשיקט משהן, אַהרֹנען, און מרימען.
5 מײַן פֿאָלק, דערמאָן זיך אַקאָרשט
וואָס בלָק דער מלך פֿון מוֹאָב האָט באַראָטן,
און וואָס אים האָט געענטפֿערט בלעָם דער זון פֿון בעוֹרן;
וואָס איך האָב געטאָן פֿון שִטים ביז גִלגָל,
כּדי מע זאָל וויסן די גערעכטיקייט פֿון גאָט.

6 "מיט וואָס זאָל איך קומען פֿאַר יהוה,
זיך בייגן פֿאַר גאָט אין דער הייך?
זאָל איך קומען פֿאַר אים מיט בראַנדאָפּפֿער,
מיט קעלבער איינִיאָריקע?
7 וועט יהוה באַווילִיקן טויזנטן ווידערס,
צען טויזנטן טײַכן מיט אייל?
זאָל איך געבן מײַן בכָור פֿאַר מײַן פֿאַרברעך,
די פֿרוכט פֿון מײַן לײַב פֿאַר דער זינד פֿון מײַן זעל?"

8 מע האָט דיר אָנגעזאָגט, מענטש, וואָס איז גוט,
און וואָס יהוה פֿאַרלאַנגט פֿון דיר:
נאָר בלויז טאָן גערעכטיקייט און ליב האָבן גענאָד,
און אומגיין שטיל פֿאַר דײַן גאָט.
9 האָרך! יהוה רופֿט צו דער שטאָט --
און דער קלוגער וועט אַכטן אויף דײַן נאָמען –
הערט דעם שטעקן, און ווער דאָס האָט באַשערט.
10 קען איך נאָכאַנאַנד פֿאַרגעסן דאָס הויז פֿון דעם אומגערעכטן,

די שאַצן פֿון אומרעכט און די קאַרגע מאָס די פֿאַרשאָלטענע?
11 קען איך ריין מאַכן פֿאַר אומגערעכטע וואָגשאָלן,
און פֿאַר אַ בײַטל מיט פֿאַלשע וואָגשטיינער?
12 וואָרום אירע רײַכע לײַט זײַנען פֿול מיט רויב,
און אירע באַוווינער רעדן פֿאַלש,
און זייער צונג איז באַטרוג אין זייער מויל.
13 דרום האָב איך אויך דיך געשלאָגן ביז קראַנק,
דיך פֿאַרוויסט פֿאַר דײַנע זינד.
14 דו וועסט עסן און ניט זאַט ווערן,
און דײַן הונגער וועט זײַן אין דײַנע אינגעווייד;
און וועסט טראָגעדיק ווערן, און ניט געווינען,
און וואָס דו וועסט געווינען וועל איך צום שווערד איבערגעבן.
15 דו וועסט זייען, און ניט שנײַדן,
דו וועסט טרעטן איילבערטן, און זיך ניט זאַלבן מיט אייל,
און טרויבנזאַפֿט, און ניט טרינקען קיין ווײַן.
16 ווײַל אָפּגעהיט ווערן די מנהגים פֿון עָמרין,
און אַלדי טועניש פֿון אַחאָבֿס הויז,
און איר זײַט געגאַנגען אין זייערע עצות;
דרום וועל איך דיך מאַכן פֿאַר אַ שרעק,
און אירע באַוווינער פֿאַר אַ שמוצערונג;
און די שאַנד פֿון מײַן פֿאָלק וועט איר טראָגן.

ז

1 וויי מיר, וואָס איך בין ווי בײַם נאָכזאַמל פֿון זומער,
ווי בײַם נאָכקלײַב פֿון דער לעז!
ניטאָ אַ הענגל צום עסן,
אַן ערשטפֿרוכט וואָס מײַן זעל געלוסט.
2 אונטערגעגאַנגען איז דער פֿרומער פֿון לאַנד,
און קיין רעכטפֿאַרטיקער צווישן מענטשן איז ניטאָ;
אַלע לויערן זיי אויף בלוט,
איינער דעם אַנדערן פֿאַנגען זיי אין נעץ.
3 אויף שלעכטס טאָן זײַנען די הענט וואָס דאַרפֿן גוטס טאָן;
דער שׂרָרה פֿאַרלאַנגט, און דער ריכטער איז פֿאַר באַצאָלט,
און דער גרויסער מאַן, ער רעדט די גערעכטיקייט פֿון זײַן זעל;
אַזוי האָבן זיי עס פֿאַרדרייט.

4 דער בעסטער פֿון זיי איז ווי אַ דאָרן,
דער רעכטפֿאַרטיקער, ערגער פֿון אַ שטעכיקער צאַם.
דער טאָג פֿון דײַנע זעער, דײַן רעכנשאַפֿט, איז געקומען;
אַצונד וועט געשען זייער צעטומלעניש.
5 זאָלט איר ניט גלויבן אין אַ חבֿר,
זאָלט איר אײַך ניט פֿאַרזיכערן אויף אַ גוטן פֿרײַנט;
פֿון דער וואָס ליגט אין דײַן בוזעם,
היט די טירן פֿון דײַן מויל.
6 וואָרום אַ זון באַנוולט אַ פֿאָטער,
אַ טאָכטער שטעלט זיך קעגן איר מוטער,
אַ שנור קעגן איר שוויגער,
די שׂונאים פֿון אַ מענטשן זײַנען זײַנע הויזלײַט.
7 אָבער איך קוק אויס אויף יהוה,
איך האַר צום גאָט פֿון מײַן הילף,
מײַן גאָט וועט מיך צוהערן.
8 ניט פֿרייען זאָלסטו זיך אויף מיר, מײַן שׂונאטע,
אַז איך בין געפֿאַלן, וועל איך אויפֿשטיין,
אַז איך זיץ אין פֿינצטערניש,
איז גאָט מיר אַ ליכט.
9 דעם צאָרן פֿון גאָט וועל איך טראָגן,
וואָרום איך האָב געזינדיקט צו אים;
ביז ער וועט קריגן מײַן קריג,
און וועט טאָן מײַן רעכט;
ער וועט מיך אַרויספֿירן אין ליכטיקייט,
איך וועל זען זײַן גערעכטיקייט.
10 און מײַן שׂונאטע וועט זען, און אַ בושה וועט זי באַדעקן,
די וואָס זאָגט צו מיר: וווּ איז ער, יהוה דײַן גאָט?
מײַנע אויגן וועלן זיך אָנזען אויף איר;
אַצונד וועט זי צעטראָטן ווערן ווי קויט פֿון די גאַסן.

11 אַ טאָג וועט זײַן צו בויען דײַנע מויערן,
מעג יענער טאָג זײַן זייער ווײַט.
12 אַ טאָג וועט דאָס זײַן ווען מע וועט קומען צו דיר,
פֿון אַשור און די שטעט פֿון מִצרַיִם,
און פֿון מִצרַיִם און ביזן טײַך,
און פֿון ים ביז ים, און פֿון באַרג ביז באַרג.

13 און די ערד וועט זײַן וויסט פֿאַר אירע באַוווינער,
פֿון וועגן דעם פֿרוכט פֿון זייערע מעשׂים.

14 פּיטער דײַן פֿאָלק מיט דײַן רוט,
די שאָף פֿון דײַן אַרב,
וואָס וווינען באַזונדער
אַ וואַלד אין מיטן כּרמֶל;
לאָזן זיי זיך פּיטערן אין בשָן און גִלעָד,
ווי אין די טעג פֿון אַמאָל.
15 ווי אין די טעג פֿון דײַן אַרויסגיין פֿון לאַנד מִצרַיִם,
וועל איך אים ווּנדער באַווײַזן.

16 פֿעלקער וועלן זען און זיך שעמען מיט אַל זייער גבֿורה,
זיי וועלן אַרויפֿטאָן די האַנט אויפֿן מויל,
זייערע אויערן וועלן טויב ווערן.
17 זיי וועלן לעקן דעם שטויב ווי אַ שלאַנג,
ווי די וואָס קריכן אויף דער ערד;
זיי וועלן ציטערן פֿון זייערע פֿעסטונגען,
צו יהוה אונדזער גאָט וועלן זיי אַנגסטן,
און זיי וועלן מורא האָבן פֿאַר דיר.
18 ווער איז אַ גאָט ווי דו, וואָס פֿאַרגיט זינד,
און גייט פֿאַרבײַ דעם פֿאַרברעך פֿון דעם איבערבלײַב פֿון זײַן אַרב?
ער האַלט ניט אויף אייביק זײַן צאָרן,
וואָרום ער האָט ליב גענאָד.
19 ער וועט אונדז ווידער דערבאַרימען,
ער וועט פֿאַרדריקן אונדזערע זינד;
און וועסט אַרײַנוואַרפֿן אין די טיפֿענישן פֿון אים
אַלע זייערע חטאים.
20 וועסט ווײַזן טרײַשאַפֿט צו יעקבֿן,
חסד צו אַברהמען,
ווי דו האָסט געשוואָרן אונדזערע עלטערן
פֿון די טעג פֿון פֿאַרצײַטן.

© 2005 Dworkins and Leonard Prager. All Rights Reserved.